

Vasile Filip

RONDELURI CU TRISTEȚE

Lui Grigore Vieru

La Chișinău

Când am ajuns la Chișinău,
Pe stradă se vorbea rusește.
Românul nostru se ferește
Să stea de vorbă-n graiul său.

Să-ți spui român e-un mare rău,
Iar fapta se și pedepsește;
Când am ajuns la Chișinău
Pe stradă se vorbea rusește.

Acolo e un mare hău
Între ce-a fost și se pofteste.
Întoarcerea peste pârâu
Numai poetul o dorește.

Când am ajuns la Chișinău.

La Hotin

Când am trecut pe la Hotin,
Am deslușit taina pricinii:
Deși mă spionau străinii,
Nu mă simțeam deloc străin.

În ochii lor eram un spin,
Nu acceptau că ei sunt spinii;
Când am trecut pe la Hotin,
Am deslușit taina pricinii.

Mă socoteam pe-un țarm divin,
Care-a căzut pradă ruinii.
Între otravă și venin,
Mai înfloreau doar mărăcinii,

Când am trecut pe la Hotin.

La Bălți

La Bălți izvoarele-au secăt,
Nici ape nu-s, nu e nici pește;
Doar cizme ce pășesc rusește
În ritmul vechi și apăsat.

Peste oraș și peste sat
O ceață roșie plutește;

La Bălți izvoarele-au secăt,
Nici ape nu-s, nu e nici pește.

Acolo parcă nici n-am stat,
Și amintirea se strivește
Sub bolovanul înghețat
Și-un ochi ce încă otrăvește.

La Bălți izvoarele-au secăt.

La Soroca

E încă vie la Soroca
Stafia unui timp barbar,
Căci nu s-a încheiat epoca
Hoțiilor fără hotar.

Când am plecat dinspre Holboca,
De asta nu aveam habar:
E încă vie la Soroca
Stafia unui timp barbar.

Cuptorul rumenește coca
Tot pentru masa unui țar,
Și vinurile vechi cu oca,
Tot în gătlejuri largi dispar.

E încă vie la Soroca.

La Tighina

Ploua rusește la Tighina,
Cu ploi acide, hrăpărețe,
Și nimeni nu-mi dădea binețe,
De parcă eu eram pricina.

Cetatea își plângea ruina,
Învăluită în tristețe;
Ploua rusește la Tighina,
Cu ploi acide, hrăpărețe.

Trudea ca sclavă și albina
În stupi bolnavi de bătrânețe,
Întunecau hulpav lumina
Știuții nori cu două fețe.

Ploua rusește la Tighina.